

eiXamplem

Butlletí de l'ANC de l'Eixample, Sant Antoni i Les Corts

Juny 2023 - Número 42

Editorial ES RECULL EL QUE S'HA SEMBRAT (O SI NO SEMBRES, NO RECOLLIRÀS RES)

En el darrer **Eixamplem** dèiem que "el ciutadà independentista ha començat a dubtar de la utilitat del seu vot per arribar a la independència", també fèiem fins a 10 recomanacions per votar una candidatura, tot i que era clar que cap partit les recollia totes.

L'endemà de les eleccions el president d'ERC, a part de dir les obvietats habituals, («hauríem volgut tenir uns resultats millors que els que hem obtingut») explicava que l'abstenció els havia perjudicat, perquè no havien «estat capaços de mobilitzar l'electorat que segur, amb tota la raó del món, havien decidit quedar-se a casa seva».

Un exercici de democràcia i honestat política obligaria a que els dirigents, i sobretot els militants amb carnet d'ERC, Junts i la CUP, reflexionessin i analitzessin els motius pels quals gairebé hi ha hagut un 10% més d'abstenció respecte al 2019.

Això se'n pot dir «un **no vot** de càstig», que sens dubte ha superat amb escreix algunes consignes minoritàries de votar en blanc o de fer un vot que s'anul·lés, per manifestar el rebuig a unes polítiques de manca de compromís amb la independència, quan no d'entrega a l'enemic, si entenem com enemic, tot aquell que no va respectar el dret dels catalans a votar l'10 i que a més d'aplaudir la repressió policial i jurídica, van votar a favor de l'article 155, que va permetre la intervenció de la nostra migrada autonomia.

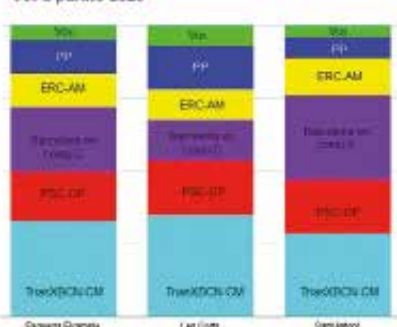
La manca d'una política clara i contundent a favor de la independència també ha comportat l'augment significatiu de l'extrema dreta del PP i el neofeixisme de Vox. És clar que l'esperada extinció de *Ciudadanos*, fa pensar que només es tracta d'una redistribució de vots entre els espanyolistes més rancis i radicals, que viuen a casa nostra.

Els resultats de les municipals, auguren un canvi de cicle al *Reino de España*, quan el president del *Gobierno*, Sr. Sánchez, amb cara de circumstàncies, ha anunciat la convocatòria d'eleccions generals en menys de dos mesos. Tot apunta a que la «taula de diàleg» queda en paper mullat, perquè els representants del PSOE, que no hi han demostrat mai cap interès, simplement deixaran d'existir. Què passarà aleshores amb la voluntat negociadora del govern en minoria?

Els defensors de la taula i del «nosequè de claretat», qui tindran que els escolti a Espanya? El PP i Vox?. Això demostra de quina manera absurda i lamentable s'han malbaratat els darrers dos anys i s'ha trencat la mínima unitat d'acció que podia haver-hi entre partits independentistes, que per cert, poca cosa fan per la independència.

En poc temps ens caurà a sobre una nova campanya electoral, hem de preguntar-nos si els partits, que es diuen independentistes, pensen fer alguna cosa perquè la gent com nosaltres, assumim aquestes eleccions com a pròpies.

Vot a partits 2023

Esquerra de l'Eixample:

Junts: 29,56%
BCN-Comú: 20,04%
PP: 7,52%

Sant Antoni:

Junts: 25,35%
BCN-Comú: 25,54%
PP: 6,18%

Les Corts:

Junts: 30,92%
BCN-Comú: 12,14%
PP: 13,02%

Percentatge de vot

PINZELLADES D'ECONOMIA

Suspendrà pagaments Espanya?

Per gestionar els diners amb prudència, hom té dues alternatives: treballar molt o gastar poc.

Això tant val per a famílies com per a Estats.

L'Estat espanyol, ¿aconsegueix que els seus ciutadans treballin de manera prou productiva? No: l'Estat manté extenses àrees amb la població subvencionada, sense polítiques que estimulin les inversions productives.

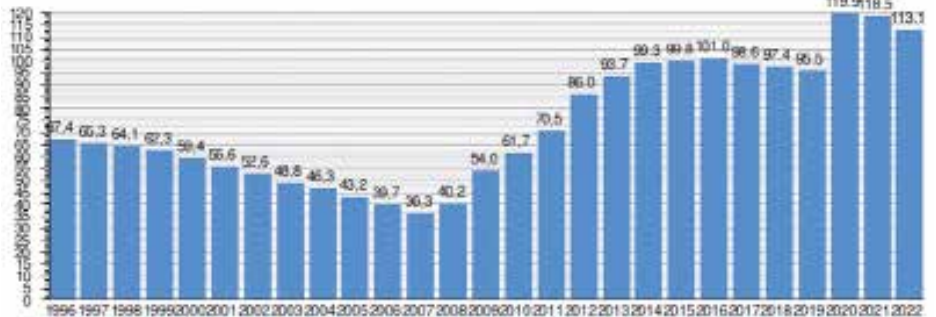
A causa d'això, ¿manté l'Estat espanyol una política d'austeritat? Tampoc. Amés de llençar diners subvencionant ciutadans que podrien treballar, inverteix en autopistes per on passen molt pocs cotxes, en trens de gran velocitat que porten molt pocs passatgers i en aeroports on operen molt pocs avions.

Si la producció de riquesa és insuficient, ¿d'on treu els diners per a totes aquestes destinacions? Els manlleua. Quan els préstecs vencen, l'Estat els torna amb els seus interessos... per la via de tornar-ne a manllevar. Així, una vegada i una altra.

Això ho fan tots els Estats i totes les empreses. La diferència és que els Estats i les empreses ben governades inverteixen en projectes que afavoreixen la producció útil, i s'endeuten per imports i terminis que es corresponen amb el valor i duració dels béns que han construït amb aquests diners.

¿Podem dir el mateix de l'Estat espanyol? No. Fa quaranta anys, el deute de l'Estat era l'equivalent 834 € per cada ciutadà. Fa vint anys, ja eren 9.184 € el què devíem cada espanyol. Ara en devem 31.566. És a dir

Deute públic Estat espanyol, en percentatge del Producte Interior Brut (PIB)

que, tot i que som més habitants, cada un devem trenta-set vegades més que el 1982. L'Estat espanyol és un dels més endeutats del món.

Tots els Estats occidentals ben gestionats estan endeutats. Cada generació entrega a la següent un país amb unes infraestructures. És just que qui en gaudirà les vagi pagant. Al mateix temps, la següent generació s'endeutarà per mantenir i augmentar aquestes infraestructures, que anirà tornant la generació següent, que en gaudirà. I així successivament. Ara bé: si deixo al meu fill un pis que val 80.000 € i uns deutes per valor de 200.000 €, no soc un bon pare.

L'Estat espanyol cada dia és més mal pare perquè, a més que deu massa diners, aquest deute no deixa de créixer. No està lluny el dia que no trobarà prestador i, per això, no podrà tornar els deutes que li vencin.

¿Pot passar això a un Estat? Ja ho crec. A l'Estat espanyol, això ja ha passat setze vegades. Dues els anys 1575 i 1596 sota el regnat de Felip II. Una l'any 1607 sota el regnat de Felip III. Quatre els anys 1627, 1647, 1652 i 1662 sota el regnat de Felip IV. Tres més els anys 1809, 1820 i 1831 sota el regnat de Ferran VII. Es

van donar quatre fallides més entre 1834 i 1882, l'última relacionada amb el finançament de les campanyes a Cuba i Filipines.

Després de la Guerra Civil, Franco no va reconèixer el deute republicà. Contreu nou deute amb Alemanya, i també el deixa parcialment impagat.

¿Com s'ho fa l'Estat espanyol per no pagar els deutes tan repetidament? De moltes maneres: si els creditors són banquers jueus, se'ls expulsa o directament se'ls assassina. Si canvia el règim, es neguen els compromisos adquirits pel règim anterior. Altres vegades, s'obliga els creditors a acceptar cobrar menys o cobrar més tard sota l'amenaça de no cobrar en absolut. Si els creditors són amics poderosos, se'ls paga prenent del país certs recursos o certs territoris i donant-los l'exclusiva d'explotar-los. O envia milers de joves a matar-se a la Unió Soviètica per combatre el comunisme.

Per tots aquests motius, jo no presto diners a l'Estat espanyol. Quan ens n'indemnitzem, hauré d'assumir la nostra part del deute a condició de rebre la nostra part dels actius de l'Estat. El balanç potser serà advers, però així podrem començar el redreçament. ◀

Organització de Nacions i Pobles no Representats: Que és i com pot ajudar-nos

Entrevista a Elisenda Paluzie, Vicepresidenta de l'UNPO

L'UNPO (*Unrepresented Nations and Peoples Organization* / Organització de Nacions i Pobles no Representats) va ser creada per 14 representants de pobles de diverses parts de món a La Haia el febrer de 1991, per defensar els drets polítics i culturals dels pobles sense estat.

Punts fundacionals: El dret a l'autodeterminació, acceptació de la Declaració Universal dels Drets Humans, el pluralisme democràtic, adhesió a la noviolència, protecció del medi ambient i rebuig al totalitarisme, la intolerància religiosa i el terrorisme amb finalitats polítiques.

Sis dels membres fundadors han marxat perquè han estat reconeguts com estats independents: Estònia, Letònia, Armènia, Geòrgia, Palau i Timor Oriental. L'UNPO ha estat nominada al Premi Nobel de la Pau 1993 i ha hagut de patir l'execució del seu Vicepresident, el poeta Ogoni Ken Saro-Wiva el 1995 a Nigèria, per haver defensat els drets del seu poble.

Avui integren l'UNPO 45 representants de pobles de tot el món, entre els quals hi és Catalunya, representada per l'Assemblea des del 14 de desembre del 2018.

La Junta de l'UNPO la formen 11 persones. L'expresidenta de l'Assemblea, Elisenda Paluzie va ser nomenada vicepresidenta el març de 2022. La presidenta Edna Adan Ismail de

Somalilàndia és una lluitadora pels drets de les dones africanes.

EIXAMPLEM: L'UNPO existeix des de 1991, com és que hi ingresem el 2018?

E.P.: L'UNPO és una ONG i els pobles poden ser representats pel govern (Somalilàndia), partits polítics o organitzacions de la societat civil com l'Assemblea.

El 2018 l'Assemblea va fer a Brusselles una trobada amb entitats defensores dels Drets Humans entre les quals hi era també l'UNPO. Els seus dirigents van demanar que ens incorporéssim a l'organització perquè molts dels seus membres reclamaven la presència catalana. Veien en Catalunya una nació sense estat que mostrava un camí democràtic per aconseguir la independència.

A finals del 2018 el Secretariat de l'Assemblea va aprovar que en forméssim part perquè la violació de Drets Humans contra l'independentisme, per

Bandera de l'UNPO (Organització de Nacions i Pobles No Representats)

part de l'estat espanyol segueix una pauta comuna i assimilable al que pateixen els altres pobles que lluiten per l'autodeterminació. També perquè ens manquen plataformes internacionals per dirigir-nos a l'ONU i altres institucions internacionals a favor dels Drets Humans i dels pobles.

EIX: Els catalans que en podem esperar de la nostra adhesió a l'UNPO?

EP: En els quatre anys que portem a l'UNPO hem fet aprenentatges que han permès que l'Assemblea participi en fòrums i plataformes internacionals per informar del conflicte Catalunya-Espanya, denunciar la repressió i la guerra bruta de l'Estat. L'UNPO proporciona experts per donar cursos de formació als seus membres, per exemple: Com defensar els nostres drets davant de les institucions internacionals. També ens va orientar per participar en els fòrums de Drets Humans de l'OSCE (Organització per la Seguretat i Cooperació a Europa). Aquests fòrums són oficials i hi ha la representació dels Estats i, per tant, hi és el representant de l'estat espanyol qui ha d'escoltar-nos. Espanya es troba al costat d'estats poc democràtics de l'ex-unió soviètica. També ens ha ajudat per escriure denúncies als relators de l'ONU. Amb l'UNPO vam denunciar el cas Pegassus. Aquest fet va provocar que els relators de l'ONU enviessin un comunicat molt contundent a l'Estat Espanyol, que en rebre una resposta poc satisfactòria, l'informe dels relators ha estat publicat al Comissionat de Drets Humans de l'ONU.

Aquests fets van sumar a la causa dels catalans. Els informes dels relators de l'ONU els va utilitzar

el Tribunal de Luxemburg per respondre al jutge Llarena.

L'UNPO fa una publicació anual anomenada *Universal Periodical Review* on s'analitzen les vulneracions dels D.H. a tots els països de l'ONU. Fa tres anys l'estat espanyol va passar aquesta avaluació i va quedar palesa la vulneració dels drets dels independentistes catalans.

També participem en fòrums de minories nacionals de l'ONU: Denunciem l'espionatge polític i les acusacions falses de terrorisme contra els CDR. Estem demostrant que hi ha una pauta repressiva d'Espanya contra el moviment independentista català. Ens va legitimant en les raons per reclamar la independència i demostra que no es respecten els nostres drets en l'estat en que estem inclosos.

EIX: La composició de membres l'UNPO no ha estat sempre igual, a què es degut?

EP: Hi ha nacions que s'han independitzat, però no tenen reconeixement oficial com passa amb Taiwan o Somalilàndia que no poden ser membres de les Nacions Unides pels vetos de la Xina i Somàlia. Entre les noves admissions, s'han acceptat representants del poble kurd a Irak, Turquia i Iran, del Tibet, dels iougurts, dels sindh, poble mil·lenari avui província del Pakistan, a qui pertany l'altra vicepresidenta de l'UNPO, Rubina Greenwood. Altres nacions ja s'han independitzat.

EIX: Els països de l'UNPO són diversos, creu que la situació catalana es ben compresa pel conjunt?

EP: A l'inici es coneixia i simpatitzava molt amb el moviment independentista català, que era un exemple, però després s'ha produït una desil·lusió en veure l'evolució política del nostre país. S'entenen molt bé els patrons de repressió de l'estat espanyol, que són similars als que suporten la majoria dels altres pobles, si bé en alguns d'ells l'escala és molt diferent (camps de reclusió, assassinats...) però les eines usades són similars a les de l'estat

espanyol: violència policial, acusacions jurídiques falses de terrorisme, rebel·lió o sedició, l'ús de les clavegueres de l'estat, fake news als mitjans...

EIX: L'UNPO dona especial importància a la DUI?

EP: Un punt fundacional és el dret d'autodeterminació i d'autogovern. Els pobles representats són molt diversos i les seves aspiracions també. La declaració unilateral d'independència aplicada democràticament és del tot vàlida. És el sistema utilitzat pels països que es van independitzar.

EIX: Quin futur té l'UNPO?

EP: Els recursos econòmics de l'UNPO són escassos i es finança amb les quotes dels 45 membres i amb diners de les Nacions Unides i organitzacions pels Drets Humans internacionals. Els diners es dediquen a desenvolupar projectes com per exemple el dedicat al Balutxistan sota el domini del Pakistan on s'analitza la seva situació i s'aprofita per comparar- ho amb el dels altres països, de manera que sigui útil al conjunt.

El creixement de l'UNPO depèn molt de l'energia que hi posem tots els seus membres.

EIX: No seria més eficaç crear una organització que agrupés els moviments independentistes de l'estat espanyol i de l'Europa occidental, ho veu factible?

EP: A Europa, les nacions sense estat tenen una estructura partidista de centreesquerra, vinculada al Parlament Europeu, l' EFA (*European Free Alliance*) on hi són ERC, Compromís i Eusko Alkartasuna, agrupa quaranta partits de dinou estats, nacionalistes, regionalistes, autonomistes o independentistes. L'EFTA treballa per l'autodeterminació, els drets lingüístics i la justícia social a Europa.

També existeix l' ELEN (*European Language Equality Network*) que treballa per protegir les llengües minoritàries. Hi participa Acció Cultural del País Valencià, el CIEMEN, i representants de Galícia, Aragó, Bretanya, i d'altres. A Estrasburg, finançat pel Consell d'Europa, s'han fet bastants activitats, com jornades al Parlament Europeu sobre autodeterminació i la formació de joves de les dues entitats.

És molt important la coordinació entre entitats que tenen els mateixos objectius. L'ANC, a qui represento, continuarà treballant per consolidar i prestigiar aquesta plataforma internacional.

És obvi que la lluita per la independència l'hem de fer els catalans i des de Catalunya, però sempre és benvingut el suport internacional que es proporciona una entitat com l'UNPO, a la que l'expresidenta de l'Assemblea hi dedica molts esforços per avançar en aquest difícil i feixuc camí.

Vindrà un nou Primer d'Octubre

Xerrada de Josep Costa organitzada per Sant Antoni i l'Esquerra de l'Eixample de l'ANC

Organitzada per les territorials de l'Esquerra de l'Eixample i de Sant Antoni de l'ANC, la sala d'actes del centre cívic Golferichs es va omplir de gom a gom el 3 de maig, per escoltar la xerrada que sota el títol "Estratègies per a la independència" va impartir en Josep Costa, advocat i politòleg i ex-vice-president del Parlament. Ací fem una crònica de la xerrada.

Hi ha interès per part de diversos actors polítics a dir que el procés va fracassar. Això és un engany, la realitat és la que és i és que l'1 d'octubre del 2017 vàrem fer un referèndum d'independència. És veritat que les coses no van anar com havien d'anar perquè els dirigents polítics encarregats de fer-la efectiva no ho van fer. La independència es fa com la vàrem pensar el 2017, els errors és el que NO vam fer.

Des d'aleshores hem passat un dol per com va anar tot, i després de la pandèmia les coses han fet un tomb a partir de l'11 de setembre de 2022.

Actualment hi ha elements nous a la situació política:

- L'aspiració de la unitat ha esdevingut impossible i potser indesitjable.
- Alguns dels que volien la independència diuen que hi ha un altre camí que no passa per la unilateralitat.

En el disseny del Full de Ruta anterior a l'1 d'octubre, no va existir mai la unitat, va haver-hi una disputa positiva per la independència, una competició saludable. Però avui hi ha una competició perversa, que és només per a gestionar l'autonomia.

En el context actual si no vols fer la independència només cal que no facis res, si cal la unitat i un dels actors no es mou, ningú va enlloc. L'any 2018 tal i com va anar, es va malbaratar el temps i la unitat.

Els que volem culminar la independència som a l'oposició, no som al govern i no ens representa aquest "governet" que està renegant de la idea d'autodeterminació. Hem arribat a un punt que està teoritzant la renúncia a l'autodeterminació. Com a exemple, Joan Ridao vinculat a ERC i actual director de l'Institut d'Estudis d'Autogovern ha dit que "el dret d'autodeterminació ens porta al fracàs". El seu dret a decidir es basa en una fal·làcia que diu que el dret a decidir és amb l'autorització d'Espanya.

A l'actual "Consell Acadèmic" pel denominat "Acord de claredat" la majoria són unionistes i a més cobren, cosa que si Espanya ho permet vol dir que és inofensiu. Com s'ha de resoldre el conflicte amb Espanya? Un unionista ho té mol fàcil: renunciant al **dret a l'autodeterminació**.

Quan l'ANC va convocar la manifestació de l'11 de setembre de 2022, amb l'eslògan "tornem-hi per vèncer, Independència" el president Aragonès va dir que era contra el govern, ningú ho havia dit, però si el president ho diu es que devia sentir que com que ells no volen fer la independència, la manifestació anava contra ells. I efectivament, aquest "governet" en els debats de l'estat de la nació no parla mai d'autodeterminació, ni d'independència ni de república. Deu ser que hi ha renunciat.

En aquest punt de la xerrada es va obrir un torn de preguntes que els assistents havien fet arribar a la taula per escrit i que va ser moderat pels coordinadors de les assemblees territorials de Sant Antoni, Toni Mairal i de l'Esquerra de l'Eixample, Núria Florensa, fent un esforç de síntesi de les nombroses preguntes presentades.

Sortir al carrer

Si el govern no vol que sortim al carrer vol dir que hem de sortir al carrer. El govern està jugant a la desmobilització i a la criminalització de l'independentisme. Per això cal continuar mobilitzats, és veritat que no n'hi ha prou amb la mobilització, però

sense la mobilització hem retrocedit, ara que som menys ho podem comprovar.

L'estat ha basat la seva resposta en la repressió. Malauradament ara no cal presó, en tenen prou amb l'amenaça. I això és el pitjor escenari. L'1 d'octubre ens van amenaçar a tots, però ningú va deixar de fer el que estava fent pel referèndum. Hem de ser molts els que ens mobilitzem i tornar a dir "no tenen prou presons per aturar la independència" i que sigui veritat.

Que hem de votar els independentistes?

La nostra força no és només una papereta electoral, cal tenir en compte també tot l'estat d'opinió que acompanya la mobilització de tot un moviment.

El "govern" que tenim diu que vol gestionar bé per resoldre els problemes reals de la gent. Com menys es parla de la independència menys possibilitats hi ha de fer-la. La independència no és el resultat d'una bona gestió de l'autonomia. Sinó que serà el resultat d'una bona campanya per la independència.

Cal votar sempre. Si el 2017 no vas anar a votar quan hi aniràs? En aquestes municipals, al meu municipi, no hi ha cap candidatura "votable". Però votaré. Però votaré de manera que perdin tots els que es presenten.

Un error seria que l'ANC es convertís en una opció electoral. L'estratègia de l'ANC va portar al 9-N del 2014, a la candidatura de Junts pel Si, al referèndum de l'1-O i va transformar el mapa polític del país. L'ANC ha de continuar fent el que ha fet fins ara, que és crear les condicions per dirigir els

procés cap a la independència, fent obeir els partits per actuar en conseqüència.

Cal la desobediència civil

La desobediència civil es basa en el principi que la repressió es torni en contra de qui l'exerceix. Com si poséssim una mena de mirall davant del repressor.

Quan Rosa Parks va desobeir i es va asseure als seients dels blancs a l'autobús, va ser transcendent perquè la van detenir. I això va fer que la detenció es tornés contra els racistes i la seva legalitat.

En l'estratègia de desobediència civil d'alguna manera es fa efectiu el principi que "el primer que dispara és el que perd".

Quan es va prohibir la consulta d'Arenys de Munt la va fer transcendent.

Si van prohibir l'1 d'octubre és perquè podia donar resultat. No va ser un engany, si ho hagués estat l'estat no hagués fet el que va fer. I els discursos del Rei i dels fiscals ho demostren.

El nostre procés és rupturista i això no es fa mai consensuat amb tothom. En un moviment revolucionari quan t'enfrontes amb l'estat fas efectiva la unitat a la pràctica, amb tots els que volen i treballen pel mateix objectiu.

Hem tingut uns líders fluïxos que no van ser capaços de culminar la feina. Necessitem altres dirigents que puguin motivar a la gent amb exemples. Hem de tornar a posar el país en "mode 2012-2017". I tornar a provocar un revulsiu que obri una nova finestra d'oportunitat històrica. No sabem quina serà la causa de l'espurna i mentrestant hem de picar pedra.

EL BATEC DEL BARRI

Sopar de l'Esquerra de l'Eixample per la independència

El passat 5 de maig, els socis de l'Esquerra de l'Eixample per la Independència vam organitzar un SOPAR PER LA REPUBLICA CATALANA I SOLIDARI AMB ELS REPRESALIATS DE CARRER que va reunir unes 150 persones. Un grup de voluntaris es van encarregar d'organitzar, muntar, servir i recollir. Uns altres van participar en el sopar i van col·laborar econòmicament. Paradistes del mercat del Ninot, botiguers i pastissers del barri van oferir els seus productes gratuïtament. Socis,

amics i simpatitzants van sopar i col·laborar econòmicament.

Van participar n'Adrià Sas, en David Búdria, en Roger Gas, en David Fumanal i na Gemma Pera, que ens van fer cinc cèntims de la repressió que pateixen i que sentim com a nostra. Els diners que es van recollir els serviran per ajudar-los en les respectives causes judicials que tenen pendents.

El bon temps ens va acompanyar, es va omplir el passatge Lluís Pellicer i vam poder sopar al carrer i gaudir d'un ambient agradable i solidari, tot això acompanyats d'una actuació musical. ◀

Plataforma 1 d'octubre de Les Corts

L'ANC col·labora amb la Plataforma 1 d'octubre de les Corts que va organitzar el dos actes que expliquem a continuació:

- El debat per les Municipals amb mirada a Barcelona ens va mostrar idees i posicions de cada partit sobre l'àrea municipal. Prioritats, actituds de col·laboració i altres dubtes que teníem al barri a l'hora de votar. Hi va haver participació i el debat va discórrer de manera exemplar. Partits independentistes: ERC, JUNTS, CUP i PRIMÀRIES (dia 22 d'abril).

- Debat sobre les Municipals amb mirada al nostre Municipi. Representants de cada partit, ERC, JUNTS, CUP i PRIMÀRIES, ens han comentat les línies que cada partit té si pensa en les Corts. Cal destacar la bona preparació que mostren els joves, que parlen de cada un dels racons del barri i de les necessitats i mancances que hi veuen (dia 13 de maig). ◀

ALTRES NOTÍCIES DE LES CORTS

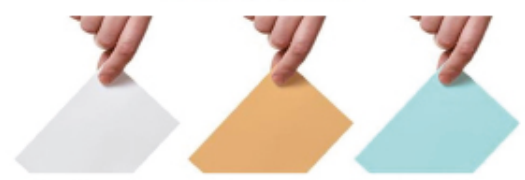
Xerrada Col·loqui entre Sants i les Corts. Força participació de persones de l'ANC d'ambdós barris. Era el moment de parlar del tema. ◀

XERRADA - COL·LOQUI
 ORGANITZADA PEL CONSELL DE LA REPÚBLICA DE LES CORTS I DE SANTS-MONTJUÏC

QUÈ VAL EL NOSTRE VOT?

A CÀRREC DE DAVID FERRER,
 PROFESSOR I ESCRIPTOR

Dijous 18 de maig del 2023, 19h
 Seu de la CAL de Sants
 C/ Olzinelles, 118, Barcelona

Consell
de la República
Les Corts

Consell Local
de la República
Sants-Montjuïc

Fullde Ruta de l'Assemblea Nacional Catalana 2023-2024

El 25 de maig va quedar aprovat el Full de Ruta de l'Assemblea Nacional Catalana pel 2023-2024.

Volem destacar els següents punts:

DIRECTRIUS POLÍTIQUES GENERALS

Països Catalans, dignitat nacional i memòria històrica.

Som una nació, i com a nació ocupada i oprimida durant segles, exigim la restitució dels drets històrics conculcats, per justícia, dignitat i supervivència nacional. A partir de la pèrdua de les llibertats i drets per la força de les armes, l'any 1714, i abans en el tractat dels Pirineus de 1659, que separa els comtats del Pirineu, cada generació de catalans té els seus represaliats.

Compromís amb el mandat del Primer d'Octubre

El resultat del referèndum del Primer d'Octubre és legítim i s'ha d'implementar. Els càrrecs electes estan obligats a fer efectiu el mandat del poble. Per això s'ha d'impulsar l'elecció de càrrecs compromesos amb el mandat de la voluntat popular, no amb les polítiques partidistes.

Les lleis del Referèndum i de Transitorietat Jurídica i la Declaració d'Independència són vigents i constitueixen les bases de la legalitat republicana. Entenem el Primer d'Octubre com la fita fundacional de la República catalana.

Estratègia de confrontació

La confrontació, entesa com totes aquelles accions adreçades a socavar els pilars de l'Estat i fer que Catalunya esdevingui ingovernable per a l'Estat espanyol i per als governs de la Generalitat amb voluntat autonomista, és l'eina necessària a l'abast de la societat civil que contribueix a fer inevitable la independència.

La lluita activa no violenta ens guia en les mobilitzacions, que són un dels mitjans que tenim com a poble per aconseguir el nostre objectiu.

Les nostres eines són: la mobilització sostinguda del moviment civil independentista, la protesta, la desobediència civil, la no col·laboració, la denúncia i, sobretot, la creació de noves alternatives, que han d'empènyer l'acció efectiva i definitiva per a la consecució d'un estat lliure.

PODEU CONSULTAR EL FULL DE RUTA SENCERA:

http://assemblea.cat/wp-content/uploads/2023/05/FdR_2023-2024_v2.pdf

I si parlem de llengua?

Decàleg 'Mantinc el català':

1. Conscienciar el màxim nombre de persones de mantenir el català sempre, a tot arreu i amb tothom en l'àmbit dels territoris de parla catalana:
 - a. Iniciar les converses, tant orals com escrites, sempre en català.
 - b. Mantenir les converses en català, sempre que l'altra persona o persones ens entenguin.
 - c. Adreçar-se sempre en català als comerços, a les empreses, a les entitats i associacions i a l'Administració.
2. Animar tothom a propagar aquest hàbit lingüístic, en especial a l'entorn particular de cadascú.
3. Impulsar aquests hàbits lingüístics a l'educació per aconseguir que docents i alumnes mantinguin sempre el català.
4. Exigir als polítics compromesos amb la defensa de la llengua que, com a referents lingüístics que són, mantinguin sempre el català, especialment a les conferències de premsa.
5. Animar les associacions, entitats, empreses i treballadors que, de cara al públic, iniciïn les converses i les mantinguin en català sempre que sigui possible, també a les seves xarxes socials i mitjans de difusió.
6. Entendre el català com una llengua d'integració i de benvinguda, i compartir-la amb els nouvinguts.
7. Pressionar els mitjans de comunicació públics perquè compleixin la seva funció de difondre la llengua catalana i perquè així serveixin d'exemple pel que fa a mantenir el català.
8. Conèixer i defensar els nostres drets lingüístics: tenim dret que ens atenguin en llengua catalana, sense haver de canviar de llengua.
9. Col·laborar, en la mesura que es pugui, amb organitzacions i entitats que treballin per reforçar aquest hàbit lingüístic.
10. Entendre el fet de mantenir el català com un requisit indispensable per ajudar a millorar l'ús social de la nostra llengua.